

El Govern avalarà per llei la tasca de les entitats socials

El Síndic demana un pla de xoc davant la crisi de la Covid-19

JUAN MANUEL GARCÍA
Barcelona

La Generalitat de Catalunya s'ha compromès amb les principals entitats socials que actuen a Catalunya a impulsar una llei del Tercer Sector que garanteixi la sostenibilitat de les organitzacions que donen resposta al creixement de la desigualtat i la pobresa durant la pandèmia del coronavirus.

El compromís es va pactar la setmana passada en una reunió convocada pel Síndic de Greuges, Rafael Ribó, en què van participar els representants de la Mesa d'Emergències Socials; el vicepresident del Govern en funció de president, Pere Aragonès, i els consellers dels principals departaments involucrats en la gestió de la crisi: Meritxell Budó (Presidència), Ramon Tremosa (Territori i Sostenibilitat), Chakir el Homrani (Treball, Afers Socials i Famílies), Damià Calvet (Empresa i Coneixement) i Josep Bargañó (Educació).

Budó va admetre després de la reunió que el sector necessita "ajuts estructurals", més enllà de subvencions puntuals, per "garantir la seva viabilitat". La futura llei també reconeixerà el paper d'aquestes entitats com a servei públic. La Mesa d'Emergències Socials, constituïda l'11 de juny pel Síndic, està formada per membres de la Taula del Tercer Sector, Càritas, la Creu Roja, Amics de la Gent Gran, el Banc d'Aliments, la Comunitat de Sant Egidí i Fundesplai. El seu propòsit és fer recomanacions al Govern per fer front a una crisi sanitària que està engrandint les bretxes econòmiques i socials a tot el territori.

Durant la trobada, els representants del Govern van escoltar les dificultats que travessen aquestes entitats. Administració i

El Síndic lliura l'informe sobre els drets dels nens a Roger Torrent

tercer sector van constatar que tenen "un diagnòstic compartit", a partir del qual es definiran les mesures concretes dirigides a protegir els col·lectius més vulnerables.

La proposta d'aquestes organitzacions per fer front a l'escenari post-Covid es vertebrarà en

Rafael Ribó critica que la gestió de la pandèmia ha ignorat les necessitats dels menors

cinc eixos: assegurar unes condicions de vida digna, un habitatge digne, mesures relatives a les persones grans, d'altres amb relació als drets dels menors d'edat i, finalment, actuacions per encarrilar la urgència sanitària.

Ribó va convenir que el diàleg va resultar "molt positiu", però va reclamar que es posi en marxa

"un pla de xoc immediat" per actuar davant l'emergència humanitària i evitar noves precaritzacions dels serveis públics.

D'altra banda, el Síndic va alertar també de l'impacte de la crisi del coronavirus en els nens. Ribó va lliurar aquest dilluns l'informe anual sobre els drets de la infantesa al president del Parlament, Roger Torrent, en què es critica que les mesures preses durant l'emergència sanitària han estat contràries a les necessitats dels menors. El document censura que la gestió de la pandèmia per part de les administracions ha estat "adultocèntrica" i que els nens i els adolescents han estat "invisibilitzats com a subjectes de dret".

L'informe també denuncia que durant la pandèmia s'ha incrementat la pobresa infantil, s'han agreujat les situacions de violència contra nens i s'ha reduït l'exercici efectiu del dret a l'educació dels menors a causa del tancament temporal de les escoles.

Les fites climàtiques es veuen possibles amb els EUA a l'acord de París

ANTONIO CERRILLO
Barcelona

Una nova i sorprenent anàlisi, desenvolupada per l'organització Climate Action Tracker (CAT), apunta que els objectius de l'Acord de París contra el canvi climàtic "estaran a l'abast". Si tots els governs nacionals compleixen els seus objectius i aconseguixen un balanç net de zero emissions el 2050, l'augment de temperatures mundial podria ser de només 2,1°C el 2100. És l'optimista panorama que mostra l'informe. L'acord de París vol aturar l'increment de temperatures per sota dels 2°C (respecte a l'era preindustrial) i continuar els esforços perquè es contingui en 1,5°C.

Durant més d'una dècada, els investigadors del CAT han estat avaluant la repercussió dels plans i les promeses globals de reducció de CO₂ que han anunciat els països. Després del fiasco de la cimera de Copenhaguen (2009), es va estimar que la pujada de temperatures globals arribaria a 3,5°C a finals d'aquest segle. Però aquesta projecció va ser corregida després de l'acord assolit a la capital francesa (2015), en què tots els països van assumir la necessitat d'elaborar plans per evitar un escalfament perillós per a la Terra. El setembre d'aquell mateix any, aquest centre d'estudis va xifrar l'augment de temperatures en 2,7°C el 2100 si es complien les promeses de París. Però fa poc alguns elements han aclarit encara més l'horitzó. El president de la Xina, Xi Jinping, va declarar davant l'assemblea de l'ONU que el seu país assumiria el compromís d'aconseguir un balanç de zero emissions netes el 2060. El Japó i Corea han fet la mateixa promesa (i han avançat la neutralitat climàtica al 2050).

L'altre canvi significatiu és l'elecció de Joe Biden com a president dels EUA, cosa que rellança les expectatives d'acció climàtica. En total, 127 països, responsables del voltant d'un 63% de les emissions, estan considerant o han adoptat estratègies per aconseguir un balanç de zero emissions a mitjans de segle. "Cinc anys després, queda clar que l'acord de París està impulsant l'acció climàtica", va declarar

Charles Platiau / Reuters

Eslogà a la cimera de París

Niklas Höhne, del New Climate Institute, una organització que col·labora amb el CAT. "Estem veient una onada de països que subscriuen el pla d'emissions zero de cara a mitjans de segle. Realment hi ha algun país que es pugui permetre el luxe de mantenir-se al marge d'aquesta onada?"

Els plans per al 2050 estan molt bé, però fins ara cap dels grans països emissors de CO₂ ha enfortit els seus plans d'acció climàtica per al 2030 (cosa que podrien haver fet aquest any). "Els països encara no han ajustat les seves accions a curt termini al camí a llarg termini", diu Höhne.

Francesc Bracero

Demuestra que no ets un robot

Steve (no Steve) Martin és una versàtil actriu, escriptora i periodista amb un excepcional sentit de l'humor britànic. Aquesta setmana ha publicat a les xarxes socials un divertit vídeo amb una altra actriu i escriptora, Lola-Rose Maxwell, en què la primera fa de soferta usuària d'un web (representat per aquesta segona) que li demana que demostrï que no és un robot. És una situació en què tots ens hem trobat més d'una vegada.

Les primeres proves que ha de superar la usuària (no ho aconseguix, esclar) són els famosos Captcha (sigla que en anglès significa prova de Turing completament automàtica i pública per diferenciar ordina-

dors d'humans). Després de diversos errors en què intenta posar lletres i números i marcar fotografies, el web ja en desconfia, i li demana coses cada vegada més complicades. Com es poden imaginar, la cosa no acaba bé. Fa riure, però, de fet, és molt trist.

Els sistemes tecnològics dissenyats per a la protecció de webs davant atacs de tota mena són molt importants, perquè estan pensats per protegir tots els usuaris. Però moltes vegades es construeixen de manera que són una barrera per a l'accés dels que hi han de poder accedir.

La tecnologia és meravellosa quan serveix per resoldre problemes, però de vegades és un mur infranquejable i es conver-

teix en "el problema". En el dret universal ningú no és culpable fins que es demostra el contrari. En la llei d'internet, un és com a mínim sospitos fins que no demostra, en general amb una doble verificació, que és innocent.

És acceptable l'argument que en un món tan obert als atacs de l'exterior tota precaució és poca, però no es pot expulsar els usuaris legítims.

Els poso un exemple real d'una app d'entitat bancària a què he assistit fa alguns dies. L'aplicació demana a l'usuari que s'identifiqui i posi una contrasenya. Veredict: incorrecta. Fart de provar les contrasenyes que recorda i que no funcionin, acaba clicant a l'opció "No recordo la contrasenya".

Li envien una clau per un altre mitjà per renovar la maleïda paraula clau. Aconseguix introduir-ne una de nova. Fan que la repeteixi per comprovar que se la sap. Correcte. Ha canviat la contrasenya. Per fi.

L'usuari s'identifica, posa la contrasenya nova i, tal com s'imaginen, surt el fatídic missatge: incorrecta. Això no és un problema tecnològic, sinó dels humans que estan darrere

de tot aquest sistema.

Amb aquestes situacions quotidianes, hi ha persones que es desanimen i fugen després de diversos fracassos, en el convenciment que sempre patiran perquè les coses funcionin en un àmbit tecnològic. No necessàriament ha de ser així.

L'opacitat amb què funcionen les noves tecnologies per a la gran majoria representa una amenaça. Hem après moltes coses a cop d'experiència, però només veiem la capa final que envolta el producte. Res dels processos ni de raons per les quals les coses són com són. I, si no podem aprendre, deixar-ho tot en mans d'uns quants ens converteix a tots en una mica robots.

En dret, ningú no és culpable fins que es demostra que ho és; a la xarxa, tothom és com a mínim sospitos